

MASUMİYET İSTENCİ

Engin ELMAN

Kedi odanın içinde mırırlıyordu. Sesi normal seyrinden uzaktı. İçerde yan-
kılanan, kavgaya tutuşmaya ramak kalmış iki kedinin tüylerini kabartıp
kuyruklarını dikerek çıkardıkları yırtıcı bir sestti. Odanın halıları kıyıya
köşeye çekilmiş, kitaplıkta bulunan ne varsa odanın ortasına rastgele savrulmuştu.
Perdeler sımsıkı örtülmüştü. Perdelerin ortadan bitiştiği yerden jilette kesilmiş ince
şeritli keskin bir gün ışığı içeri vuruyordu. Kapının eşiğinde parçalanmış bir kazak
sahibine bakıyordu. Yerde yatanın hemen yanında içinde bir miktar su bulunan bir
leğen, dibinde bir yudumluk su kalmış bardak, porselen bir tabağın içinde çoktandır
beklemekten kurumuş yemek artıkları göze çarpıyordu. Kaşık tabaktan fırlayıp ka-
lorifer peteğinin altına gitmişti. Krem rengi plastik leğenin içindeki bulanık suyun
üzerinde kan lekeleriyle dolu, sarımsı tiksiniç bir bez yüzüyordu. Kadın odanın kö-
şesine kadar sürüklenerek götürülmüştü. Vücudunun sol tarafına devrilmiş, yerde
yatıyordu. Yüzü, kollarının arasında parke zemine yapışmıştı. Elleri omuzlarının
üzerinden ensesinden beyaz plastik bir kabloyla üst üste tutturulmuştu. Başını yedi-
ği darbelerden korumak için kollarının arasına almıştı. Ayakları başından hırpalana-
rak çıkarılan eşarpla sımsıkı bağlanmıştı. Gaddarca bağlanan kibar ayakları çırpın-
dıkça eşarptan kurtulamamış, birbirine daha çok dolanmış, deri atmıştı. Gözlerinin
altındaki morluklar ürkütücüydü.

Kedinin kan kokan mırırları kadını nihayet uyandırdı. Gözlerini araladı.
Kedi buna sevindi. Hemen kadına sokulmaya başladı. Kadının ayaklarına sürtüne-
rek kendine has sevinç hareketleri yaptı. Ayaklara kenetlenmiş eşarpların etrafındaki
morlukları yaladı. Sonra kadının karnına doğru süzüldü. Naif hareketlerle kadının
yüzüne yaklaştı. Göz göze geldiler. Kadının fersiz gözleri hiçbir şey yapamamanın
çaresizliğiyle ılık ılık boşaldı. Göz altında biriken morluklar gözyaşlarını emdi. Bir-
birlerine bakınca birbirlerini gördüler yüzlerinde. Kadının ilk zamanlardaki gücü tü-
kenmişti. Zamanla çırpınmanın kendisine daha çok acı verdiğini anlayınca elleri ve

ayaklarındaki engellere karşı koymaktan vazgeçmişti. Şimdi daha az görüyor, daha az iştiriyor, daha az hissediyordu. Yaşamla ölüm arasındaki ince çizgiye dokunup gidiyordu. Bu çizginin kes/k/iniğinin verdiği tedirginlik bir noktadan sonra hissedilmiyordu. Vücudu iki seçeneğe de aynı mesafedeydi. Yaşayabilirdi de, ölebilirdi de. Zaman her bakımdan onu ölüme daha yakın gösteriyordu.

Devrilen kitaplık, dağılan kitaplar, toplanan halılar, üzerinde parçalanmış elbiseler, ellerinin ve ayaklarının esareti onun içinde keşke'lere bürünüyordu. Başlarken her şey hayal edemeyeceği kadar güzeldi elbet. İnsandaki korkunç insanı görünceye kadar. İnsanın kendisini insanda tanınması beklenmedik bir faciaydı. Zamanla hayata bakışların bambaşka olduğu görüldü. Zevkler, hoşlantılar, tavır ve davranışlar değişti. Yaşamın boşluk bıraktığı alanları, farklı eğilimlerle doldurma uğraşı baş gösterdi. İlk zamanların deli dolu mutlulukları tükendi. Bakışlar sunileşti. Konuşmalar sığılaştı. Canımlı ciciimli cümleler ruhu tırmalamaya başladı. Canımlar gitti. Ciciimler bitti. Eşyalar çoğaldı. Hassasiyetler azaldı. Hevesler kabardı. İnatlar koyulaştı. Yalanlar söbelendi. Güvenler zedelendi. Algılardan çeşit çeşit salgılar üredi. Birbirine razı olmuş iki insan, ne olduğunu anlayamadan paylaştıkları ortak alanlarda baskın karakter olmak istedi. Kadın ipin bir ucuna adam diğer ucuna asıldı. İp gerildi. Kozlar paylaşıldı. İp koptu. Adam gittikçe vahşileşti. Kadın kibarlığını, naifliğini yitirdi. Tepkileri bir erkek gibi sert ve kavgacı oldu. Adam merhametini kaybetti. Elleri asla yapmayacağı kötülüklere bulaştı. Kadının yüzünde kendisini görmeye başladı. Kendisine benzeyen ne varsa ondan nefret etti. Kadının yüzüne vurdukça kendini çiğnedi. Kendisini yok etmek istedikçe direnen taraflarını gördü. Daha çok öfkelenildi. Dengesini kaybeden bir paranoyaktı artık. Kadının yüzüne işleyen kendisini söküp atmak için çılgınca vuruyordu kadına. Kaba kuvvetine aynı sertlikle karşı koyan kadın zamanla pes edince adamın kendinden taşan öfkesi dindi. Rakibinin kararlılıkla sonuna kadar ona karşı koymasını istiyordu bazen. Dünya bir araya gelmiş iki insanın içindeki canavarlar için küçüktü artık. Adamın içindeki yaratık bütün hıncını aldığına ikna olunca kadını bıraktı. Nefes nefese kendisini balkona attı. Sigaralar peş peşe yandı. Pişmanlık parmaklarından başladı. Elleri titredi. Sigara parmaklarından kayıp düştü. Ellerinden nefret etti. Daraldı. Ağladı. Duvarları yumrukladı. Nefes alamıyordu. Kapıyı vurup çıktı. Şehre karıştı. Kentteki hareketliliğin içine sinen suçluyu saklayacağını umdu. Kaldırımlara oturdu. İçindeki suçluyu cezalandırmak için bahaneler aradı. Arabalara çarptı. Baktığı yüzlerde kendisini gördü. İnsanlara küfretti. Ağaçları tekmeledi. Acınarak bakıldı yüzüne. Düşkün bir zavallıydı. Bir dilenciden şunu işitti: “İnsan kendine dert olur.” Sarsıldı. Koştı. Yalpaladı. Düştü. Kalktı. Nefeslendi. Durdu. Tekrar koştı. Bağırды. Çağırды. Sesi yırtıldı. Sonra kısıldı. Havada dondu. Kırıldı. Yere serildi. Gölgesine çarptı. Yuvarlandı.

Geç saatlerde evin kapısı açıldı. Adam içindeki yaratıkla beraber içeri girdi. Artık dinmişti. Kadını çözdü. Kanepeye uzattı. Mutfığa gitti. Su ısıttı. Odaya geldi.

Kadının yaralarını ovdu. Kadının gözleri açıldı. Tükenen vücuduna hayata dönüşün sancısı üflendi. Adam kadının yüzünde hırpalanan, dövülen kendisini gördü. Korktu. Duşa girdi. Su yaralarına değdi. Uzun süre sabit bir ritimle başından aşağı döküldü. Zerrelerine kadar işledi. Titredi. Arındı. Duruldu. Odaya döndü. Kanepede uzanmış feci darbeler yiyen kendi/sinin ayaklarına kapandı. Sağaldı. Uyudu.

Sabah oldu. Gün çoktan doğmuştu. Gözlerini açan adam evin derli toplu oluşuna hayretle baktı. Kitaplar raflarda, halılar ölçülü biçili milimetrik yerlerine serilmişti. Bir zamanlar kadına okuduğu şiirler kitaplardan fırlamış bir mucizeye eşlik ediyor olmalıydı. Kesin bir inançsızlıkla baktı etrafına. Ayağa kalktı. Kadın kapının önünde dikilmiş bekliyordu. Gözlerindeki morluklar çekilmişti. Boğuk hırıltılı bir sesle: Kahvaltı hazır, dedi. Kedi odada mutluluk dansına başladı. Adam tedirgin ve korkulu bir yüzle banyoya koştu. Aynadaki yüzünü tanıyamadı. Korkunç çığlıklar attı. Ayna kırıldı. Kan duvara sıçradı. Kadın odada başını önüne eğmiş, usulca önüne bakıyordu.

Adam sarsılarak uyandı. Gerçeği fark etti. Rüya, kediye çarptı kırıldı. Zihni karmakarışıktı. Şaşırdı. Afalladı. Ağzı ekşimişti. Dilinin üzeri ve damağı kupkuruydu. Alnından soğuk bir rüzgâr geçmişti. Ellerine baktı. Ellerini öptü. Pencereye gitti. Perdeleri açtı. Güneş fırından taze ekmek buğusuna bulanıp çıkan ışınlarını dünyaya gönderiyordu. Serçelerin cıvıltıları tarifsiz bir senfoniydi. Kadın mutfakta okula gidecek çocukların karnını doyuruyordu. Çatal, kaşık tıkırtıları evdeki hayatın nabızlarını tazeliyordu. Sabah telaşı çocukların sesleriyle renkleniyor, adamın zihninde uykudan kalan kirli yorgunluğu süpürüyordu. Kedi, miskin miskin esniyor, vücudunu topluyor, bacaklarını kasıyor, adamın ayaklarına dolanıyordu. Adam fısıltıyla dualar okuyordu. Bir çöl kadar ıssız ve sakindi.